



МИГАЛЬ ЧИКИВДЯ

САД РУСИНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

Первый зборник автора

2016

Мигаль ЧИКИВДЯ

САД РУСИНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ



*Зборник вийшов у світ благодаря честованому Дімітрію
Жигану, за што я му дуже благодарный*

2016



ПРО АВТОРА

Чикивдя Михайл Васильович.
Уродився 2 юнія 2000г. у
с.Березники Свалявського р-н, що
на Подкарпатю.

З ранних літ інтересує ся
історійов и культуров родного
Подкарпатя і свого
многострадального народа. Пише
прекрасні русинські стихи, історичеські очерки, прозу, попри
того збирає народный фольклор.

22 юлія 2016 года вступив у Свалявське Общество
Подкарпатських Русинів.

Його поезія ище як начинающого молодого русинського
модерного поета читаєся і оцінюєся русинськими Обществами
усього світа. За владеніє тайнами і красотами русинського
языка і фольклора Михайл уже безусловно внюс великий вклад
у розвой русинської літературы. І сись перший зборничок,
який вийшов у Світ благодаря порядочному чиядникови
Дімітрію Жигану, є тому доказом.

Од себе лічно хочу поздоровати і пожелати великих
поетичеських взльотов і свойов прекраснов поезійов служити
свому Карпаторусинському народу.

*Член Правленія Союза русинських письменнику Закарпатя
Иван Бинячовський*

ЇТЦЮЗНИНА

Подкарпаття - як огинь, розпечена ватра,
Жило њно до типирь й буде жити и завтра.

Наша Їтцюзнина - высокі полонины,
Многовѡдні рїчки й ширѡкі долины.

Мальовничї села, розкѡшні города,
Любиме Їтцюзнину њна в нас єдна.

Сокотиме Їтцюзнину выд всякѡї бїды,
Бо з єї потѡчкѡв усе пеме воды.

Славиме Їтцюзнину, мы її сыны,
Кличеме ся гордо - Карпатські Русины!

РЇДНА БИСїДО РУСИНСЬКА

Рїдна бисїдо русинська, тко тя забыває,
Тот у грудях вмїсто сердца твердый камїнь має.
Рїдна бисїдо русинська, ты наша душа,
Єдна у нас Їтцюзнина и ты лиш єдна.

Рїдна бисїдо русинська, як тебе забути?
Кидь без твого слова не мѡжу пробыти.
Рїдна бисїдо русинська, ты нарѡду мати,
Навченї мы з малечку слово твѡє плекати.

У вшидкѡм свїтї языкѡв, ги у морю вод,
Но без свого рїдного пропадат народ.
Можеш дуже много чужых бисїд знати,
Но нигда не маєш свѡю забывати!

ПОДКАРПАТТЯ

Подкарпаття - наша рїдна зимля,
Прѡстягавт ся выд гранок ширѡкі поля.
Ластовочки издалека весну нам несут,
Тихїї поточки, ги струны течут.

У русинськѡму краї сердце спїває,
У русинськѡму краї небо безкрає.
Рїдна зимля - наш чарївний рай

Полонины, нивы, долины и гай.

У зв̄орі малинькый пот̄учок дзвенит,
В долині, у річці, водичка шумит.
Легкий вітериць віє з полонины,
Як паплан, туман укыват долины.

Гордимеся за славетный род,
За русинський бідованый народ!
На чужині фурт душа сумна,
Отцюзнина сята у ний лиш єдна.

ЗАНИКАТ ЯЗЫК – ЗАНИКАТ НАРОД

Заполонили крас̄ов полонины,
Веселі сп̄ванкы плынут у долины.
Бурый мидвїдь ходит г̄ор̄ов,
Бїлоб̄окі ластовочки литят надомн̄ов.

Безмежное небо, СИНЬИЙ темный цвіт,
БЛИНЬКІ хмаринкы йдут дале у слїд,
ЧЕРВЕНОЄ сонце сходить за горов -
Йсе РУСИНСЬКОЄ небо над нашив земльов!

Мы є РУСИНЫ - кажім йсе усїм!
Матиринськ̄ов бисїдов вшидкі г̄ов̄орїм;
Бисїдуй по-нашому, прославляй св̄уй род,
Кидь заникне язык - заникне народ...

РУСИНСЬКА МАТИ

Тече річка ид яр̄очку,
Цвітут ружі у сад̄очку.
Кличе мати ид с̄обі д̄очку,
И сидят у х̄ол̄од̄очку.

Мало посидїли и п̄ушли на поле,
Тяжко ся жиє, роботы є море.
Наробиш ся так, што у б̄оці коле.

З потока на берег, качата плывут,
Над чїчками пахучими, овады гудут

Та вже дѣнька з мамѡв вечиряти идут.

Сїли, повечиряли, пѡлігали спати.
Лиш мати не спит, яла си гадати.
Як ищи малу дѣньку пликала,
Каждый вичѡр, над колыскѡв, дїтинї спѡвала.

*Русинська мати її колысала,
И гордо русинкѡв дѣньку си назвала!*

ДУМЫ

Усьо йде, всьо проходит..
Нещастя часто душу холодит,
Но напѡслїдь серенча гет його проводит.
Маєме хлїб печеный на стѡї,
Солонину у клїти, булї у стодолї;
Маєме усьо, лиш ни є в нас дѡлї.
Привыкли мы уже быти пѡд панами,
Лукавым дуже весело владїти над нами.
Лишат ся нам зимлю убмыти сльозами,
И йти в далекий свїт з грубыми торбами.
Йде хлопчище на Восток, кѡпїку заробити,
Бо без гроши йѡму нїшто Марїку любити.
Без папїря ты нитко, сердце имат жаль,
Исе правда чиста така, ги кришталь.
Єден має много хацї й землї два гектары,
Но итак ся йсе не любит, пѡде за гатары.
Увечирї ташку збират, бо йде выддыхати,
Другый пѡде, бо вже нїчим файту годовати.
Но бїдованї Русины – Божый народ,
Тѡму живе вїчно наш славетный род!
Всевышній Господь точно над нами,
Благословив горы ведно из полями.
Не єден вже рас, пан минї казав,
Вбым чужых люди в вїршах прославляв;
Малый минї буде ваш панський кѡвпак,
Бо чесного'м рѡду, карпатський руснак.
Вшидкї мѡї думы, ги дѣнькы и сыны,
Помолю ся Бѡгу, за вас РУСИНЫ!

СВАЛЯВА

Ид Латорици йшла, за мене гадала,
Далеко выд ня мила, в вароши Свалява.
Та кобы зелені горы днись ся розыйшли,
Вбы ми было до милинькōй май близько ити.

Туй вшидкі улиці прокладині брокӯвкōв,
Изранинька садочки пӯд росянōв плӯвкōв.
Рōстут каштаны, липы й ялинькы зелені,
У яри, шишок набю пōвнї жмині.

Кругом зелені горы, а в цинтрі - хыжі,
Є туй усьо, што лиш треба душі.
Бōвты, заводы, школы даже и млины,
Настройили честовані, наші Русины.

Иду дōлі путьом, вижу вокзал,
Пиля нього ся ліг си великый базар.
Мож туды пӯти, купити парадичку,
Дале ся вернути й сїсти в електричку.

Світло сонячне выдблискувут сяті купола,
Из гранкы тече тиха, студена вода.
Славный исе город на вшидкый наш край,
Дїля мого сердця - блаженнїший рай.

В цинтрі высōчіє дуб зеленинькый,
Великый и мӯцный, айбо вже старинькый.
Ластовочка каждый динь сюды прилїтала,
Бо ид сōбі кликала – Мати-Свалява.

БЕРЕЗНИКЫ

Туй поле зеленоє, як широке море,
За рӯдну землю, дякув ти, доле!
Сидят в полонині старі вӯчарикы,
Простягли ся пӯд горами - наші Березникы.

Тече з полонины пōвноводна Боржава,
За нашу О́тцюзнину – Гōспōду Слава!
Вижу из села – полонина яскрава,
В сякӯй красōті фурт душа бы играла.

Віє легкый вітер з высокōй полонины,

Израна туманиць упаде на долины.
Тягнуть ся, ги змії, тонинькі уличкы,
При них, из потўчка, наплю ся водичкы.

До церкви нас кличут Бѣжїї дзвоны,
Благословинні у храмі зѣлѣті ікони.
Помолеме ся за здоровля у Христа,
Дїля славного, подкарпатського русина !

НАВІЯВ ВІТЕР СТУДІНЬ З ПОЛОНИНЫ

Навіяв вітер студїнь з полонины;
Упаде іній на плоды калины,
Ляже, як покрѣвиць, на гўрські толокы,
Першым ледом ся покрывут тихинькі потоки.

Над мойив хыжыв горы уже срібні,
Падут сніжинкы й заморозкы трїбні.
Гулят сильный вітер в полях и долинах,
И в наших карпатський, высокых полонинах.

Упадавут из дерев зѣлѣті листочки,
По еден ся полишали убмирзлі грибочкы.
Пахне вже студений, білисинький сніг,
На горы, ги паплан на постїльку ліг.

Ищи у селі ѡсінь золота,
Но падут листочки й мерзнут болота.
Ясное сонце не дає тепла,
Чути уже близько студена зима.

ЖИГУЛЬ

Нынї хѡчу наладити свого "Жигуля",
Куфер грубий з завчастями взяв у Мигаля.
Камеру на голесо у бѣвтї'м купив,
Гѡспѣдь знає, я не знаву, де'м його пробив.

Пѡмїняви'м задну фару кѡтра давно згасла,
Треба мотор измастити, люю не мало масла.
Из канїстры бензин наляви'м у бак,
Зарас ся повезе опасный руснак!

Слава Бѡгу мотор уже на хѡду,
Хожу дуже радый, аж ми до реву.
Идеме ся ся з цѣмбором улицѡв везти,
Уже "Жигуль" тручаєме, взяли бы го чорти.

Вчора сьме машину тручали на городы,
А дниськы єсме прѡсті пішоходы.
Надуїло вже за динь нам пішком ходити,
Завтра мусай точно мотора ладити.

НИВА

Были сьме у вароши, выпили по пиву,
У великѡм бѡвтї купили сьме "Ниву".
На заправцї бензину налляли пѡвный бак,
Маву жилізный мотор, точно'м не жебрак.

Находиви'м ся пішком, болят ня уже ноги,
Начну ся возити, хоть ни є дороги.
Завѡжу машину, мотор ми гуде,
Розбитыми путями усяды вѡн пѡде.

Хочеме ся з цѣмборами повезти у горы,
Иду булі дѡсїгати з студенѡй стодолы.
Кладу в тѡрбу солонину й малу жминьку сыра,
У багажнику лежить нянькова сокыра.

Розганят ся по долині зелена "Нива",
Нахылявут ся над путѡм ялинкы и слива.
Задні фары в ний червинї такї, як кѡй мак,
Радув ся я сьѡй машинцї, ги малый дїтвак.

Червеного винця яли сьме усї пити,
Менты у сих хащах не годнї нас имити.
Далеко минї было по горах ходити,
Типирь жилізный цѣмбор буде ня возити!

ВАДАСКА

Дуже шіковно прохѡдят днї,
Пѡшѡв'им у садок и сижу на пнї.
Напасть ми на душу, начну ся журити,
Сам не знаву што буду цѣлый динь робити.
Чув на раньѡшню дзвѡн вже дзвенит,

З того б̄оку пото́ка ц̄имбора ячит:
-Нич не плану́й! Не слухай любаску!
Днись увечирі́ йдеме на вадаску!
Што там сидиш? П̄ой нараз сюды!
Пийме по п̄ійсят паскудн̄ой воды!
- Нич я не пю, де до б̄іды,
Не будут из с̄ього ф̄айні́ плоды!
Слово за словом, мы ся розыйшли,
По подах, у ташичці́, патроны найшли,
Х̄ожу в майстирськ̄уй, серед б̄ілых ст̄ін,
Д̄осі́гав из ш̄іфона д̄ід̄ув карабін.
В т̄орбу кладу сыра й п̄ікницю-к̄овбасу,
Задрожала зв̄ірка, иду на вадаску!
Сонце ясноє заходит, а мы вже йдеме,
На плечах торбинкы й пушкы несеме.
Ишли с̄ьме хащами, а пак скоро б̄ігли,
К̄ой нас з дежуркы фоштеры уздріли.
Идеме гранками видиме сл̄іды,
Точно туй ходили грубі́ дикуны.
А к̄ой стрі́лит, понад небо, д̄ід̄увская пушка,
В г̄ол̄ові́ ся крутит и зак̄олят ушка.
В т̄мі́, гранкы с̄ьме убходили, яли не бировати,
Вже нам стало шкода зв̄ірку убивати.
Идеме мы ид колибі́ лягти, припочити,
Та мож точно без вадаскы живот си прожити.

ЇВ̄ОЧІ

Їс̄ін̄ього дне иду на город,
Вижу д̄ын̄і́, ріпу и ушидкый род.
У лозяный кошар поклави'м капусту,
Ци є в тя сяка, вароше-Хусту?!

Выростає синьый пан,
Тонкошкурый баклажан.
Морква, булі́, часнычок,
И зеленый кабачок.

Мычу п̄уд капур̄ов хрін,
Дума́ву, солодкый в̄ун.
Два пак тыжн̄ім не сп̄ував,
Долиш сл̄ьозы утирав.

А пиля п̄от̄учка стара городина,
Росте там поживна, смачна цибулина.

У чорно́ю землю зарили ся, ги кулі,
Треба ми намыкати молодой цибуліі.

Смажу булькы, печу и варю,
Усе їх їм, то́му и хвалю.
Варить ся у мене и из рыбы юшка,
Дуже ся парує до ниї петрушка.

Огӯрки й парадичкы тоже треба рвати,
Изранинька на стӯл буду накладати.
На фрыштик усьо пӯде у рот,
Сытый хижу, бо го́дує газдӯвський город.

ГРИБЫ

Высочівут, у хащи, старинькі дубо́нькы,
Парувут ся летіти шустрі ластово́нькы.
Навіяв вітер нам холода,
Чуствує уже близько студена зима.

Вода у потӯчку пороза, ги скло,
Не єдноє пиля нього золотое стебло.
Упаде зрана іній и холод, як на зло,
Но стало на по́лудне уже май тепло.

Взяви'м торбинку и пӯшов на грибы
Пӯду за хамник, де старі колибы.
Йду розбитыми путями и кусав щӯпкы,
Натігавут ся пӯд березо́в червині шапки.

Дяковати Бо́гу за файні грибочкы,
Пӯд дубочком, в раками, великі й сыночкы.
Є великі, є й малі – вшидка́я родина,
Нахылена над ними червена калина.

Падут из дерев зо́лоти листочки,
Прячут ся за ними - жо́вті, грубі квочки.
Назбирави'м у торбинку малинькі лисичкы,
Попали ся, край путе, білинькі гӯрчичкы.

Всяды йду хащами, сам не знаву куды,
Упріви'м но выд студени не пив бы'м воды

Выходиви'м всі гранкы, мож мало присісти,
Вже си думаву, як у смак буду грибы їсти!

ЇСІНЬ

Незамітно ся пудкрали ид нам холода,
Вже прийшла студена, їсіня золота.
Ясно сонце світит, айбо нич не гріє,
З хащі на долины, тихый вітер віє.

По хыжках й деревах – всяды паутинка,
Затягнула небо сїринька хмаринка.
Израна, білый їній упаде кругом,
Ися красота видит ся лиш сном.

У вшидкых, у шпорі, дрыва тріскотят,
Ластовочки білобїкі в теплий край летят.
Перекрашинї гранкы в золотистый цвіт,
Нашї Карпаты - краса на всьый світ!

А кой їсїнь разнофарбна поверне у сад,
Налле ся нектаром чорный виноград.
Про червинї яблычка пївїм наперед,
Сїчнї вни й сїлїдкї, такї ги кїй мед

Фрішно каждый дїнь, арцуг вже беру,
Пїсля зливы, по болотах, в гунях ся прїйду.
В хыжи, сяду пиля шпора, наллю си винця,
Мушу його фурт пити до дїнця.

Тече з полонины тихый поточок,
Паде на нього, з дуба, золотый листочок.
Принесла нам їсїнь щедрі дарункы,
Дуже їни краснї, такї ги малюнкы.

ЇРІХ

Пїсля зимнїй студини настала весна,
Не раз їна мене лишала без сна.
Шїкївно тече быстрый пїтїчок,
Як дуже бануву без любимїї вїчок.

Здрю через вїзрїр на їрїховый цвіт,

Здрю, як дїтвак, хōть не мало ми лїт.
Сяк каждый динь, на нього ся люблюву,
Пуд ним, увечерї, милу си цюлюву.

Росте бōрїх и сливка, й червинї косичкы,
Добре ми, бо убнимаवут ня - бїлїї ручкы.
Пōйме, мила, в ту сторōнку де старый бōрїх,
Будь ме там до сїрōйї ночи, бōто нич не грїх.

А кōй яблўнкы в саду, узьмут бїлу шапку,
В студини, за лїто, бду гадати гадку.
Заснїжений буде бōрїх и улиця,
Де я цюльовав своїй милўй лиця.

КАЗИНО

Порбжнї у класї деревлянї парты,
Громада, зад школы, фурт играт у карты.
Никто ся не творит, ож дзвоник дзвенит,
Зась цїмбор из бовта з кōлōдбв бїжит.

Розмїтувут на мура: пїкы, бубны, кресты,
Берут в рот цїгар, а карты миж персты.
Дым выдыхавут, ги в Пампеях вулкан,
Кōму карта пуде - тот великый пан!

Вшидкї игравут, хōть знавут, ож грїх,
Красно залавут, тко як лише мўг.
Даже, кōй водичка цяпонит из стрїх,
Чути зад зданїя, з матами, смїх.

Не треба вчителїв и їхнї урокы,
Найдут ся в команї свої пророкы.
Принесут у тайстринї даколи й вино,
З рана до полудне, робит "казино"...

УЧИТЕЛЬ

*УЧИТЕЛЮ математикы Миговичови Василю
Васильовичу*

Была на двōрї студена зима,

Писави'м математику, дівці письма.
Изранинька'м вставав, у сятю субѳту,
Пиви'м чорный кавиль и йшѳв на учѳбу.

Везу ся у Росошах и розирав горы,
Дуже душу гріют засніжені доли.
Сам не замічаву, ож уже'м прийшѳв,
Шікѳвно'м у двориць до вчителя зайшѳв.

В каридорі ня стрічавут пышні косиці,
Не виділи сякі - жоны й молодиці.
Чуву, як дрыва у шпѳрі тріскотят,
А з синого неба сніжинкы летят.

Кѳй зайшови'м в комнату, яли сьме говорити,
Уже через минуту, почали ся учити.
Учителю рѳзум Бог из неба дав,
Усі майліпші рисы у душу подав.

Яка в педагога прекрасна сїмя!
Сѳвісна и чиста, як гѳрська вода.
Годує їх їхня, гадѳвська зимля,
Усе у порядку коцка і поля.

Учили сме рївняння и всякі теореми,
Задачі из процентами – писали, як поеми..
Приняв я знання, ги добрый, сочный плід,
Вам, Василь Васильович, на многая літ!

БУЛІ

Хѳжу пѳд хащѳв де ружі и льон,
Вже ся пробужаву, був исе лиш сон.
Сночи пиля мене крутили ся ся дївулі,
А вже днись, зрана, иду збирати булі.

Изранинька иду, густый туманиць,
Послав його нам наш величный Твориць.
Цюлює ня студений, раньѳйшний вітериць,
Пристрічат у дѳрѳзі зелений буряниць.

Помню яр, як днешный динь, кукали зѳзулі,
А типирь ся літо кѳнчат, треба брати булі.
Бо вже ни є и єднѳй у сырѳй пѳвници,

Зарас вийдуть, в рокаши, з шорика-темниці.

Як лише не кажуть: крумплі, ріпа, булі,
Тым тко вас не любить, укажеме дулі!
У нашому народі нитко не усліп,
Як ся каже: "Крімплі - ото другый хліб!"

Избирал шікѡвно ріпу и сыплю у міх,
Файну тінъ на мене чинит, зелений уріх;
Буде є што їсти, кѡй упаде сніг,
Выплю й погар пива - вто типирь не гріх.

Крумплі любить вшидкый русинський народ,
Бере мотыкы й відра и йде на город.
Знаєме біду, втопити у "Кагорі",
Та йщи напечи крумпличок на шпѡрі!

ВИНО

Мож вічно здріти, як тече вода,
Мыє у ній личко дівка молода.
Як падут ввечирі літнії зливы,
Щедро напѡят широкії нивы.

Тріскотят дрыва и дубовый пинь,
Як вто дуже красно, кѡй горит огинь.
А кидь фрїшно стане, вержу йщи дрыво,
Розгорит ся ватра, буде ми тепло.

Припадат на душу мині лиш єдно,
Кѡй у погар лє ся вино.
Вино прикрашат гадѡвськое майно,
Пют го типирь тай пили давно.

Не єден погар винця выпиваву,
И файну закуску ид ньому выбираву.
Гріє ѡно душу, кыплятит ми крѡв,
Дале ня штось дуже тягне на любѡв...

ДЕГРАДАЦІЯ

Густа темнота закрыла всі зворы,
Тьма покыла широкії доли.
Чорная хмара сонце забрала,
Деградація миж людьми, давно вже настала.

Давно швидкі, из потѣчка, водичкы чиряли,
Великі й діти, фурт ся там купали.
Типирькы вода така, ги смола,
Не напоиш нигда там свого вола.

Давно дівка здріла, які в нїї лица,
Типир лиш позират ци в шѣру гузиця.
Не годна молодиця за хыжов позирати,
Завто може за арсаком гаті изтїгати.

Давно лигїнь фийсов коле усї дрыва,
А типирь не годен, поколе жона.
Штось уже ся стане - ные як дїтвак,
Но кѣй 100 грам выпє, співат так, ги дяк.

Єден каже на всї боки, ож вже пѣступив,
Но не каже, ож за літо, уже сїм рас платив.
Учити ся итак не буде, рѣзуму ни є,
З цїм борами, в корчмі, дѣлю си прѣпе.

А в ниділю вшидкі вни крутяться, ги мухы,
Мавут регулу у собі, кѣй шют медовухы.
Мяса, сыра, солодич - всьо си пѣскупали,
Лиш кобы'им ся лише - гузиці не злипали.

Ги пѣслідню курву, любого убговѣрят,
Каждый з тых усьых, много си позвѣлят.
Мѣжут они чияди бїды начинити,
За сякими усяды треба захарити...

У БАБКЫ

Малинькый ищим був, до школы'м не ходив,
Тоды я каждый рано до бабки приходив.
Теплу шапку натїгави'м й кожану дубльѣнку,
Щим при сѣбі мав – малиньку ікѣнку.

Иду я израна, снїг пѣд мнѣв рипит,
А у бабы, на шпѣрі, уже борщ кыпит.
На улици'м ся сував, но лишиви'м сани,
Бо вже булі допекли ся на червенѣй грани.

Позираву через возѣр, як падут снїжинкы,

Прислухаву ся, як у шпōрі тріскотят іскринкы.
Пряче ся снігур выд снігу, у кōрмушку сїв,
А я ся у теплūй хыжи пиля шпора грів.

Баба в блюдо и тарілки бульок наметала,
Яблок, соле, скыбок з мастьов, на стўл накладала.
Нитко ищи не видїв сякōї гостины,
Наїлиме ся й пили чаю из калины.

Вбуви'м ся у чоботы, взяви'м рукавиці,
Падут сніжикы грубі такі, ги телиці.
Бігаву всяды по дворови лиш за мнōв сліды,
Кажут ми: « Не простуди ся, щи до тōй біды!"

Увичирі йду дōмўв и вкладав ся спати,
Скоро хōчу я уже новий динь начати.
Біжу зрана з ташичков, усї думаवут у шкōлу,
А я біжу ид бабі, в стайню, дойти кōрōву!

ФОШТЕР

Збираву ся у хащу, иду выддыхнути,
Полонинський вōздух хōчу вдыхнути.
Люблю я высокі дубы зеленинькі,
Рōстут при арсаці, які дуже файнинькі!
Почави'м реско збирати торбину,
Поклави'м булі й бужену солонину,
Вўчого сыра, свіжу цибулину,
Й мало, на кампот, сушену калину.
За римінь, фарагўв мўцном закапчав,
На ранішню, в церквѣ, дзвўн задзелинчав.
Я ся тоды нарас три рас перехристив,
А пак добрый лекварь на скыбку мастив.
Фрішно йщи зрана, арцуг йду глядати,
Изябу без нього, мушу на ся брати.
Натїгав на ногы гумйовїї гунї,
Й пўшōви'м на тот бўк, де дороги рунї.
Почали ся в гранці усяды кривулї,
Над зеленōв хащов, літавут зōзулі.
Вказала ся уже широка долина,
Нахылена над путиком красна калина.
Найшōви'м тамкы букового гриба,
Вижу, коло рамника, старинька колиба.
А пўд тōв колибōв фоштер сидит,

Смачнинького чиру на фрыштик варит.
Прийшōви'м ид ньому, яли сьме фігльовати,
Червеного винця в фінджі наливати.
Говориме из ним за русинський край,
Уже нам дуже пахне варений мелай,
Солонина на рўжнови, печут ся булькы,
Закыпилі в банякови зёрна-бурбульки.
Дале сьме до вечера по хащи ходили,
Фийсы у руках усяды носили.
Выд воды студенōй мандупы ня болят,
Верім дрыва в фіту, най уже горят.
Іщи нам на вечирю фалац ся пече,
Уже палинка противна в гыртанкы тече.
Дōвго сьме не спали, крутилися як мухы,
Докі сьме не выпили мало медовухы.
Вбы си припочити, не треба далеко йти,
У зелені горы ліпше все прийти!

ПИВО

Пўсля сильного доща потўк быстрый плив,
Зась я до пўвночи коло милōй був.
Ишōви'м дōмўв лиш за ний гадав,
А пак до ранинька дуже мўцно спав.

Не тямлю я нич, што ми ся приснило,
Шіковно'м ся вбрав и пўшов пиво.
Здрю, яка красна за село'м гора,
Приходить из мотором за мнōв цімбора.

Запашный хміль у бōчці бродив,
Та уже'м вто пиво у кōрчмі купив.
Студеное ðно, такое ги лід,
Начали сьме з цімбором много бисід.

Типиркы бы фурт пило ся воды,
Спасат нас пиво выд страшнōй жары.
Слава Богу, указала ся білая хмара,
А як файно нам играла цімборська гітара!

ЦІМБОР-ХУДОЖНИК

Ліпшому цімборови Барану М. М.

У мого цімборика пиля хыжкы слива,
Зобрали ся вшидкі хмары й начала ся злива.
Легкий холодиць дощик нам принесе,
Цімбор всю красу на папір нанесе.

Увидів, незабудкы цвітут на берегах,
Вже вмоминті пензлик в золотых руках.
При дорозі яблўночка плоды нам дарує,
Художник ото вшидко файно намалює!

На стўлі, в художника, сіра черуска,
Малює ся, ги жива, на листочку гуска.
Протягла ся криво смуга-неборачка,
Нараз ся досігат біла истирачка.

Який дуже красний наш русинський край,
Намалює маляр сись чарівный рай!
У твоиых роботах є великий плід,
Тубі, цімборику, на многая літ!

ДИЧКА

У садочку, при ярбчкы, малинька уличка,
Росте там, при дорбозі, дуже рясна дичка.
Які за потўчком, файнинькі сады,
Подарила дичка вшидкым нам плоды .

Коло той дороги, старинька лавичка
Сидит на ній файна, біла молодичка.
Сиділа она тамкы и про штось гадала,
Каждый динь, з-пўд дерева, сьчнї груші брала.

Ясное сонце ид горам ся притулило,
На садкы й потўчок до вечера світило.
Пўдеме в ниділю Богу ся молити,
Буде красна дичка нам плоды дарити.

Дарує живот їй русинська земля !
Гудувут нас вшидкы русинські поля!
Дякуву ти, Боже, за высокіі горы,
Й за красні, широкі, рўдніі доли !

СЫН У КЌРЧМІ

Упала тьма понад долины и зворы,
Лишило сонце высокі горы.
Продала мати коня вороного,
Й пўшла оплатити сына молодого.

Сиди, гўлубўньку, на старўм дубўньку,
Пўй, сыночку, пўй, из корчмы дўмўньку.
Та нашто, сынку, усе у кўрчму ходиш?
Мене, стару матір, з рўзума выводиш.

Ци тўбі не лїпше ид дївчинї ходити,
Єї й стару матір, сердечно любити?
А тебе лиш у груди палиночка грїє,
У гўлўві, як на долинї, сильний вїтер вїє.

Полишила тьма долины і зворы
Засвітило сонце на высокі горы.
Напойила дївчинонька коня вороного,
Вже ся выдала за хлопа молодого.

ТЕМНО ВЖЕ ДЌВКОЛА...

Темно вже довкола, включили фонарї,
И легка прохолода ввечерї, на двўрї.
Вбрали ся дерева в зелений наряд,
Як я дуже люблю, твўй чарўвний взгляд...

Поправлят волўсїчко, музика в телефўнї,
Красує ся меж лип, на вичўрнїм фўнї.
Йде и клїпат молодиця зелеными очима,
Вже не спит давно лигїнь темными ночима.

Лє ся из фонтана прозора водиця,
Яка вта дївка, красна ги косиця.
Звїдавт всї довкола: «Што за выдданиця?»
Приворожила їх файна молодиця.

Та в нїї губкы тонинькі, тонинькі,
Медом не мащинї, итак солодинькі.
Пиля тўї дївчинўнькы червенинька ружа,
Болит давно лигїника за дївчинўв душа.

ПҀД КОЛИБОВ

ПҀшб̄ви'м у хащу избирати грибы,
Видн̄вут ся в долині малинькі колибы.
На небі указала ся чорная хмара,
Вижу ищи другу, туйкы єї пара.

Стойит пиля колибы старисинькый пинь,
Пб̄биг я туды скоро й розоклав огинь.
Начинат ся туча, як страшно гримит!
Из чорного неба уже дощ сыпит.

Дб̄сягну из торбы бужену солонину,
Малинько сырця, булі й цибулину,
Зарас изроблю битярську гостину,
Й буду здр̄ти, як цяткы падут на калину.

Дяковати Богу, якыйим дуже сытый,
Якый файный клен, пҀд дощом помытый.
Як вто дуже красно в колибі сид̄ти,
На зелені горы из долины здр̄ти.

ВЫРУБАНА ХАЩА

Полит̄ла ластовочка тай с̄ла на дуба,
Много рас б̄на вид̄ла в хащи л̄соруба.
Та повезе сила груба не єдного дуба,
Покладе с̄бі начальник золотого зуба.

Десь, сп̄воча ластовочо, тай б̄лый голубе?
Та куды тебе повезли, зеленинькый дубе?
Та пропала уже навхтема зеленая хаща,
Но купив с̄бі начальник кожаного пла'ща.

Каждый динь ня любовали ширб̄кі долины,
Но ни є вже там дерев, лиш самі малины.
Як возили нашу хащу, кузовы рип̄ли,
А у хыжи, у пан̄в, бограчі кыпіли!

У нашого л̄соруба топ̄р загостренный,
Уже скоро ляжеш, яворе зеленый...
Ляжеш уже скоро, бо уже сь куплений,
Якб̄му сь начальнику давно подареный...

ЗАГРИМІЛИ НА ВОСТОЦІ ЖИЛІЗНІ ГАРМАТЫ

Загриміли на Востоці жилізнї гарматы,
Полишає русин хыжу и йде за Карпаты.
Доста іщи будут гарматы гриміти,
Доста іщи буде мамочку бōліти.

Выйшōв за пōрūt, почала ривати,
"Вбы лише здоровый" – яла вна благати.
Доста іщи буде, журба в сердці жити,
Лишив ся сыночок на чужинї гнити.

Пūd гōрōв зеленōв, широка долина,
Сидит там зажурена красна білявина.
Учула, што милого вража куля вбила,
Та уже ся в чōрну ширинку повила.

Ходив до ний милый, все її городом,
Та вже попрощав ся из русинськым родом.
" Ліпше мене нарас туйкы пōрубайте,
Та мене з милинькым в яму закопайте!"

МУСОР У ПОТōЧКУ

Тече з полонины тихая ріка,
Сидит пиля нїї дівка молода;
Яка бōта у річці студена водичка,
Зачирила си воды красна молодичка.

А в саду, пиля річки, сїно розтрясут,
И нарас, у воду, смітя понесут.
Грїх перед прирōдōв тото не стаття,
Вшидкі из берега высуплют смітя.

Хōчу я из річки вōду зачирити,
А там пиля камене буде туша гнити.
Сякоє никōму не годно ся й приснити,
Уже не мож из річки водичкы ся напити.

И єдного дне сталася біда,
В газдўвськўх басейнах пропала вода.
Не треба казати што йсе Божа кара,
Люди наробили самі сього "дара"!

СІНОКОСЫ

Вже ся вичиріє, йду клипати косы
Треба йти на кōцку, бо вже сінокосы.
Кōшу я траву из ранньої̄в росōв,
Помагат мині дівка з розплетенōв косōв.

Принесла воды дівка біловиця,
Уже понад вичūr красує ся копиця.
- Почекай іщи мало, білинська стїно,
Буде пиля тебе золотистое сїно!

Сонце припікат, лїтняя жара,
Тече з полонины студена вода.
Видко, указали ся чōрніи хмары,
Будеме трудити ся до семōї пары.

Треба сьак каждый рӯк газдовати,
Убы пак файно зиму зимовати.
Добре тоді, кōй сїно на стайни,
Не выдкryви'м типирькы великōї тайни.

ПРИ ПОТōЧКУ

Стану я коло потōчку
Та почекав на дівōчку.
Напю ся воды з кырницї,
Там де мила, при улицї.
В улицї липа
Баршаньом обвита,
Сидит пӯд нив красна
Мила моя розвита.
Зась пиля потӯчка
Зась здрю в єї вӯчка,
Не замїтимо мы вбоє,
Ож настала нӯчка.
Дівка, ги косиця,
З розплетенōв кōсōв
Прӯйдеме ся мы
Ранньої̄в рōсōв!

